

Ordförande har ordet

November 2019

Bästa Piña Palmeravän !

Piña Palmera 35 år firades både i Stockholm och på Piña Palmera i Zipolite.

Det blev en härlig fest på m/s Vindhem. Tack alla ni som kunde komma och fira dagen tillsammans med oss. För ni som inte kunde vara med kan läsa om firandet i detta Palmblad nr 3. En videolänk med Anna Johanssons presentation finns också på vår hemsida www.palmerasvanner.se

Tack för ett fantastiskt 2019 tillsammans. Det var så roligt att gå/springa Våruset tillsammans både i Göteborg och Stockholm, fira 35 år med Piña Palmera och få trevliga pratstunder med er som besökte oss på Etnografiska under Alla Helgons Dag.

Nu när julen börjar närma sig tar vi tacksamt emot en extra julgåva att sända till Piña Palmera. Alla bidrag är mycket välkomna.

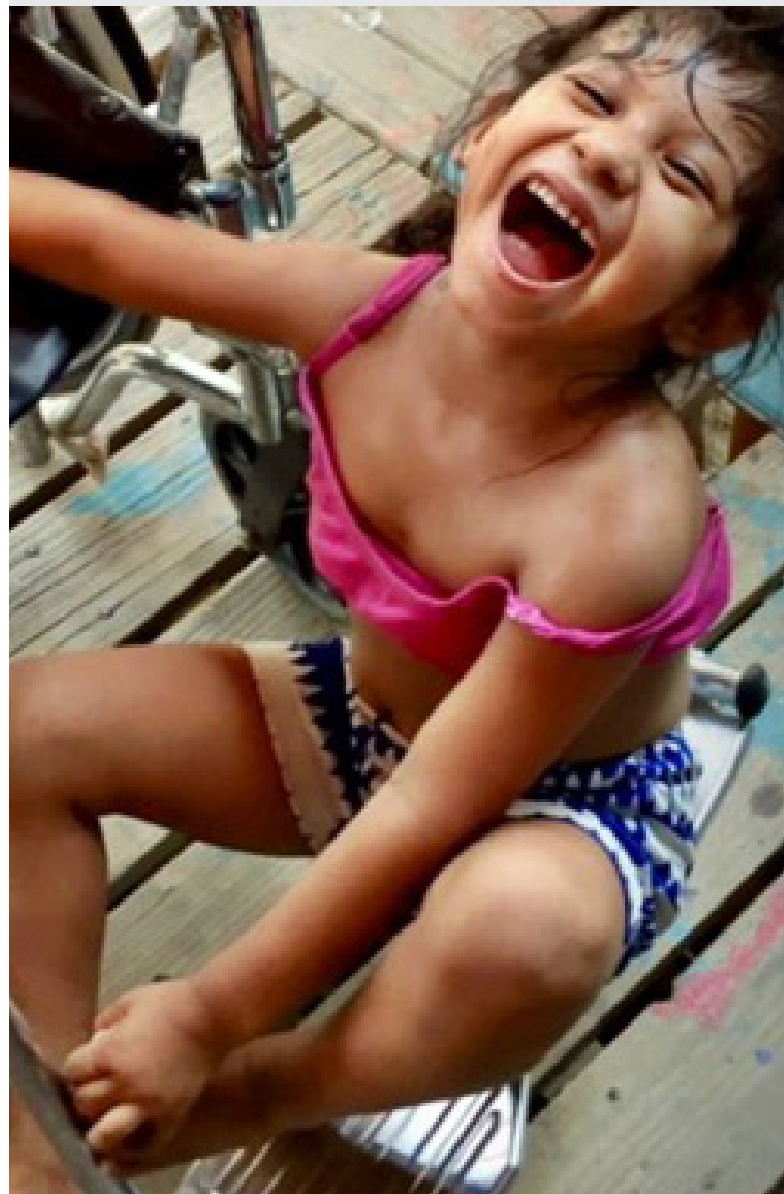
Tack för ert engagemang. Det stöd ni ger Piña Palmera gör skillnad och är viktigt för deras fortsatta verksamhet.

God Jul och Gott Nytt År !

Styrelsen Palmeras Vänner/
Anita Nilsson Røjning,
Ordförande

Innehåll

Piña Palmera 35 år	2
Gåvolista Augusti - Oktober 2019	3
Marys erfarenheter på Piña Palmera.....	4
Puerto Escondido	6

Piña Palmera 35 år

Stockholm i september 2019

Text: Klara Stintzing

Söndagen den första september arrangerade Föreningen Palmeras Vänner en fest på m/s Vindhem vid kajen nedanför slottet i Stockholm för att fira Piña Palmeras 35-åriga verksamhet. Ordförande Anita Røjning hälsade välkommen. Styrelsen presenterade sig.

Var och en berättade vilket ansvarsområde de hade. Alla hade varit på Piña en längre eller kortare tid. Längst tid hade Manuela Johansson Cano varit. Hon föddes 1997 och växte upp där. Hon var på sätt och vis orsaken till mitt eget engagemang, eftersom jag på Annas önskan blev hennes barnmorska. Mitt engagemang pågår fortfarande efter 22 år. Anna Johansson var tillsammans med sin man Balbino

Cano inbjuden för att berätta om Piña Palmeras historia och utveckling från ett enkelt barnhem till ett välkänt rehabilitering – och utbildningscenter som fått mycket erkännande, både regionalt, nationellt och internationellt.

Cirka 80 personer kom till festen. Många var före detta studenter och volontärer med familjer, andra var där för första gången. Medan man åt tacos pratade jag lite med flera av dem och frågade vad Piña betytt för dem. Här är några av svaren:

Piña har betytt allt. Jag föddes där, inte fysiskt, men till den människa jag är i dag. När jag levde i Mexico visste jag vad som var det viktiga i livet, essensen. Det var en känsla av klarhet, som jag var rädd att glömma när jag återvände till Sverige. Jag träffade också min man där.

Jag fick en extra familj. Det kändes som om jag var barnbarn till Piña.

Jag fick mer än jag gav, växte som människa och lärde mig om allt som är utanför "hemma-boxen".

Piña har inspirerat mig. Jag fick nya perspektiv på hur man kan leva sitt liv och hur man kan arbeta tillsammans med personer med funktionsnedsättningar.

En mexikanska som är bosatt i Sverige sa: De är till stor hjälp för barnen i mitt land. Jag känner glädje över att någon bryr sig.

Mina fem veckors praktik gav mig upplevelser jag alltid bär med mig. Jag välkomnades och möttes av värme och kunskap. Det är kul att vara del av en förening som jobbar för något gott. Jag ser en direkt koppling vad pengarna går till.

Det är bra att stödja en verksamhet där initiativ och kunskap redan existerar. Jag kom till Sida Sandö och in i solidaritetsarbetet efter att ha varit på Piña. Det har påverkat min personliga livsbana, min väg, mitt val av yrke och utveckling. Jag har fått vänner för livet.

Att vara där gav viktiga erfarenheter till mig som förälder till ett barn med funktionsnedsättning.

Piña Palmera har utvecklats på grund av många engagerade människor. Det väcker tankar om samhällsverksamhet och tro på människan. Ett projekt som visar att det går.

Jag var 9-10 år gammal när jag var där. Jag kom tillbaka till Sverige med en annan bild av samhället. Deras familjära förhållningssätt påverkar mig än idag i mitt yrke. Man tog hand om och hjälpte varandra. Ingen distans existerade mellan vårdare och brukare. Jag vet att ett annat samhälle är möjligt.

Piña har förändrat mitt liv. Mina kollegor inom psykiatri säger att jag är totalt fördomsfri. För mig är alla människor lika mycket värda. Det är ett magiskt ställe.

Det är en sund verksamhet, politiskt och religiöst obunden som ständigt utvecklas. Den är värd att stödja och ett sätt för mig att ge tillbaka allt jag fått i Mexico. Jag arbetade sex år i Mexico City. Intresset för rehabilitering finns i familjen. Jag vill veta mer om Piña Palmera och eventuellt åka dit med familjen.

Jag fick min svärdotter från Piña. Jag ser skillnaden i LSS-boenden i Sverige och livskvalitén och lyckan i livet som boende med multipla funktionsnedsättningar har på Piña, gemenskapen, utrymme och sammanhang.

Vi är imponerade av doktor Balbinos arbete, roll och tålamod.

Jag har arbetat 35-40 år inom rehabiliteringsområdet, bland annat i Rehab International i New York och jobbat mycket med Konventionen om Personer med Funktionsnedsättningars Rättigheter. Piña Palmera är ett konkret exempel hur det kan fungera i verkligheten.

Så följde ett bejublat dansuppträdande och alla som ville deltog i dansen. Dagens sista aktivitet var lottdragning. Första pris var en träfågel som tillverkats på Piña.

Tack till styrelsen Palmeras Vänner för en fin fest. Intäkterna går till verksamheten i Mexico.

Gåvolista Augusti - Oktober 2019

Fadderbidrag

Under perioden har 203 faddrar bidragit med totalt 76 515 kr

Dessa pengar används till att täcka de dagliga omkostnaderna och är en förutsättning för Piña Palm-eras existens. För att bli fadder kan du kontakta Palmeras Vänner eller fylla i autogiroblanketten på föreningen hemsida.

Gåvor från privatpersoner

Sammanlagda värdet av gåvor som inkommit 11 550 kr

Anders Windling, Anna Sondér, Eivor Flemström, Gudrun Boström, Göran Lindé, Heidi Jensen, Ka-rin Jerstorp, Karl Sandberg, Kerstin Helga Frank, Kerstin Bolin, Liselotte Dagnå, Maria Castened Sieurin, Marie o Erling George, Marika Hansson, Maud Lindqvist, Mona Bodin, Tom Lönnholm, Tomas Lagerwall, Ulla Näslund, Marie Erling

Gåvor från företag

Under perioden har det inkommit 3825 kr

Surahammars Bruks AB, Mexico Lindo, Östansjö Folkets park

Leksaksförsäljning

Leksaksförsäljningen har inbringat 780 kr

Varmt tack för din gåva !

Marys erfarenheter på Piña Palmera

Zipolite i oktober 2019

Översättning: Klara Stintzing

Jag heter Maria de los Angeles Jimenez Garcia, är 22 år och bor i Pochutla. Mitt initiativ till att vara på Piña kom sig av att jag hade en tant som led av epilepsi. Av brist på information följdes hon inte upp som hon behövde. Under ett epilepsianfall föll hon, slog sig i huvudet, bröt nacken och dog.

För närvarande studerar jag företagsekonomi på Teknologiska Högskolan i Pochutla. Jag går nionde terminen. För att avsluta mina studier krävs att jag gör professionell praktik inom något företag eller enskild civil organisation. När praktikperioden närmade sig sökte jag till Piña Palmera och kom dit i april för att lära känna personalen och identifiera något behov där jag kunde tillämpa mina kunskaper. På Piña sa de till mig att det inte var möjligt att arbeta med företagsekonomi, för Piñas syfte är inte försäljning och handel, utan att stödja personer med funktionsnedsättningar i deras processer för att kunna leva ett självständigt liv. Så de genererar själva sina inkomster. Då tänkte jag välja social inkludering, integration, och detta arbetar man med. Så jag beslutade mig för ämnet social inklusion.

Jag presenterade temat på universitetet men stötte på problem, för mina handledare var inte intresserad. Man röstade om mitt projekt och som tur var blev det accepterat. Eftersom ämnet var okänt för mig behövde jag närma mig det i god tid före den avsatta tiden i skolans kalendarium. Så jag kom till Piña första juli, presenterade mig för alla och berättade att mitt projekt blivit accepterat.

I början var det lite svårt att anpassa mig till några aktiviteter. I "Cuidado" där Marlana, José och Paz bor visste jag inte vad jag skulle göra, då jag aldrig kommit i kontakt med personer med sådana funktionsvariationer tidigare. Men med stöd av personalen kom jag in i arbetet.

Jag insåg vilken utmaning och tillfredsställelse det innebär att jobba på centret. Varje dag var det något som förvånade mig. Ena dagen fick jag göra något nytt, nästa dag något helt annorlunda. De anställda och volontärerna hjälpte mig till rätta.

Här kan personer med funktionsnedsättningar få bo och träna under en begränsad tid med sina processer mot ett oberoende liv. Jag har sett hur de kommit hit för att fortsätta sin träning och lyssnat på deras livshistorier. De är samstämda i hur deras liv fått en mening och hur deras inställning till arbete har förändrats. Om du inte kan göra något får du hjälp att lära dig att göra det. Piña är också mycket tillgängligt och tillmötesgående, både vad det gäller tider och infrastruktur.

Jag har tänkt att jag är en av de personer som inte så lätt får arbete eller får göra saker. Här har jag mött människor som har betydligt större utmaningar än jag. Deras attityder har förändrat mitt tänkande. Jag är mer medveten nu än innan jag kom hit. Jag är säkrare på att ämnet social inkludering är viktigt att belysa.

Tidigare fanns människor som sådde tvivel hos mig om detta, men dessa tvivel är nu försvunna.

Förra veckan var det sommarläger. Jag upplevde det som mycket viktigt. Där ute i samhället har jag sett hur familjerna överger en medlem som har en funktionsnedsättning. Här ser jag hur man stödjer föräldrarna/familjerna så att de ska närma sig sina barn med funktionsvariationer och vara delaktiga i deras processer för att leva ett oberoende liv.

Att bo och leva i byarna kan vara stressande. Sommarlägret var därför också en plats där familjerna kunde slappna av. Jag kommer att vara på Piña i ytterligare fem månader innan jag avslutar mitt arbete.

Gilda

Zipolite i Januari 2019

Översättning och text: Klara Stintzing

Gilda är en 24-årig sjukgymnast från Leon i norra Mexico. En vän till henne som studerade marinbiologi vid universitetet i Puerto Angel, en grannby till Zipolite berättade för henne om Piña Palmera. Hon blev intresserad, gick in på nätet och läste om Piña och ansökte om att få komma som volontär. Gilda har de senaste åren av och till arbetat som volontär. Bland annat deltog hon i ett projekt i Mexico City då man byggde tak och senare arbetade hon för samma organisation i Peru. Där undervisade hon barn och ungdomar som blivit utslängda från skolan på grund av dåligt uppförande. Hon undervisade om attityder och värderingar. De spelade teater om vikten av ärlighet och om mänskliga rättigheter. Barnen kunde inte börja i andra skolor för de bodde avlägset och föräldrarna hade inte pengar till skolavgifter, transporter eller uniformer. Ett tag jobbade hon för "läkare som skrattar" på barnsjukhusen i Mexico City, och hon gjorde mycket annat också.

Nu har hon varit tre månader på Piña och ska snart återvända hem. I går hade man avskedsmiddag för henne.

Det blev en buffé med alla möjliga sorters mat som inte passade särskilt bra ihop. "Det känns vemodigt", säger Gilda, "men jag har fått så mycket med mig i bagaget inför framtiden som jag kommer att ha nytta av". Det hon tycker särskilt mycket om och återkommer till flera gånger under samtalen är Piñas fokus på "la comunidad", närsamhället. Det som påverkade henne mest och som kändes svårt var alla barn och unga med funktionsnedsättningar som aldrig lämnade sina hem, där de var undgängda. Med hjälp av Piña Palmera kommer de ut och blir synliga,

inkluderas, integreras och accepteras av sina familjer och byn eller samhället. Men det finns så många människor som inte får någonting alls på grund av de långa avstånden till byarna där de bor och på grund av okunnighet och fördomar.

Gilda berättar om en fjortonårig blind flicka som kom till Piña för att lära sig blindskrift, "Braille" och för att bli mer självständig.

Hon kunde inte förflytta sig eller äta själv. Hon var hemskt rädd och grät mycket i början. Men hon lärde sig en hel del, och andra gången hon kom tillbaka till Piña för att fortsätta sin rehabilitering hade hon gjort stora framsteg hemma.

Vad upplevde Gilda som svårt för henne själv personligen, undrade jag. "Klimatet", sa hon, "och sjukdomarna". I början av volontärtiden fick hon denguefeber och var skräckslagen och kände sig mycket sjuk. I norr i Leon där hon bor anser man att det är jättefarligt, men här var det ingen stor sak. Det går över, sa alla. Den långsamma rytmen i arbetet och i det dagliga livet var också svårt att anpassa sig till. Som fysioterapeut hade hon lärt sig att det var viktigt med en diagnos för att arbeta med rehabilitering. Men här tittar man på hur personen kan lära sig att leva med sin funktionsnedsättning. Man anser att diagnosen stressar dem och de söker en "second opinion" och slösar bort både tid och pengar. En annan svårighet hon upplevde var att hon inte fick några förklaringar när hon åkte med teamet ut i byarna. I början frågade hon mycket, men det gav ingen utdelning.

Det finaste med Piña är att man ser hela personen, inte bara funktionsnedsättningen. Det är verkligen ett center för inkludering.

Man respekterar också de mänskliga rättigheterna. "Jag har deltagit i ett storslaget projekt", säger Gilda. "Men det återstår fortfarande så mycket att göra här i Mexico".

Hon hade gärna arbetat mer med Sofia, den svenska sjukgymnasten på Piña Palmera, för hon insåg att hon hade så mycket kunskaper och erfarenheter som hon ville ta del av. Tyvärr blev det inte av så ofta som hon hade önskat.

Puerto Escondido

Zipolite i mars 2019

Text: Klara Stintzing

En måndag morgon åker jag till Puerto Escondido tillsammans med delar av terapiteamet. Vi kommer iväg lite sent då några av teamets medlemmar blivit sjuka. Det är mycket denguefeber just nu. I all hast får man skaka fram ersättare som kan följa med. Teté får köra istället för Flavia, som har jobb upp över öronen på kontoret. Mariana, specialpedagogen ska ha en workshop i en skola tillsammans med Daniel, en volontär från Spanien som är här för andra gången.

Raquél, psykologen, Teté och jag ska göra hembesök och köpa en elektronisk pryl till Anabertas dator som gått sönder. Hårddisken har kollapsat. Anaberta som har hand om registrering av inkomster och utgifter och alla viktiga dokument är ganska bekymrad. Det visar sig vara helt omöjligt att hitta den pryl som saknas. Vi spenderar timmar i olika affärer medan svetten droppar. Inget resultat. I alla fall inte idag men kanske nästa vecka.

Den nya vägen till Puerto Escondido börjar bli färdig efter hur många års arbete som helst. Det är en vacker väg. Naturen är fortfarande grön och bitvis ser man det klarblå Stilla Havet på vänster sida.

Till höger om oss reser sig den mäktiga bergskedjan Sierra Madre vid horisonten. På fälten arbetar seniga och brunbrända män och kvinnor i stora hattar med bevattning av frukt och grönsaker. Bilresan tar en dryg timme. Det är redan hett när vi kommer fram. Först ska vi till en låg – och mellanstadieskola för en första kontakt med en lärare, en åttaårig pojke som heter José och hans mormor som är i mammans ställe. Mamman dog när José föddes. Förlossningen tog två dygn. Det är all information som finns i den knapphändig journalen.

När vi träffar José gör han ett glatt och öppet intryck. Han leker med sina kamrater och verkar trygg. Något i hans beteende och rörelsemönster säger mig att det kan finnas en avvikelse i hans psykomotoriska utveckling. Något okoordinerat, lite klumpigt. Kontakten med Piña har tagits på lärarens initiativ. Pojken har vissa tal – och inlärnings svårigheter, men förstår i stort sett de texter som han läser, säger läraren. Josés storebror som är 17 år och även Josés mormor har samma talfel som han själv. Kanske är det så man pratar i hemmet, funderar jag. Läraren har observerat att José börjat hamna lite utanför gruppen. Hon gör ett kompetent och medvetet intryck. Medan vi pratar kommer barnen fram och visar henne uppgifter som de gjort. De verkar tycka om sin fröken. Jag är fascinerad av hennes klädsel. Klackarna på skorna är smala och skyhöga, blusen kritvit och nystruken och kjolen snäv. Hon svettas inte. Hur fixar hon detta? Det är 32 grader i skuggan. Raquél, Mariana och läraren diskuterar metodik och man erbjuder workshops för alla lärarna och hela Josés klass om inkludering och nej till diskriminering. Raquél berättar hur man kan arbeta med familjen och barnet angående språkförståelse och utveckling.

Slutligen kommer man överens om datum för en fortsatt kontakt för att göra en arbetsplan och tillsammans med skolan och familjen sätta upp konkreta mål.

Vi äter frukost på ett tämligen enkelt ställe, majstortillas med kesillo-ost och nopal (kaktusblad) och citronvatten för min del. Sen sätter vi av Mariana och Daniel vid en förskola med 80 barn och önskar dem lycka till med dagens workshop.

Själva påbörjar vi den omöjliga jakten på elektronikdelar som vi aldrig hittar. "Kan man skicka efter dem på internet", undrar jag till sist. På detta får jag inget riktigt svar.

Vi åker hem till Alexis, 17 år som har en intellektuell funktionsnedsättning. Han har varit med i Piñas CBR-program i 10 år. Han har levt med sin pappa hela tiden. Mamman har ingen på Piña Palmera sett eller hört talas om. Alexis pappa dog för några månader sedan av diabetes och alkoholism. Tydligt missade man ett diabeteskoma och trodde att han var full. Nästa dag när man tyckte att han borde sovit ruset av sig försökte de väcka honom. Men då var han död. "Así no más!" "Så var det med det", sa gamla farmor. Alexis bor med sin farmor, farfar och en farbror med familj. Men idag har Alexis följt med en kamrat hem efter skolan. Han har pratat in ett meddelande på farbroderns mobil att han kommer hem klockan fem. Det tycker farbrodern är ett framsteg. Farmor och farfar berättar att det går lite upp och ner med Alexis humör. Ofta är han lugn, men ibland är han hyperaktiv och kan då bli aggressiv. För en månad sedan slog han sönder familjens TV. Den står på gården i en låda nu. Sen sålde han sin cykel för 100 pesos (50 kr) i en affär. När farfar försökte köpa tillbaka den ville handlaren ha flera hundra pesos. Så nu har Alexis ingen cykel. Han stjälar också saker i stan som han kommer hem med för att hjälpa till med familjens försörjning. Ibland säljer han dem. Han har ingen uppfattning om pengars värde. Ofta tigger han pengar av sin farmor.

Han ser inga problem med sitt beteende. Men det gör farfar och farmor.

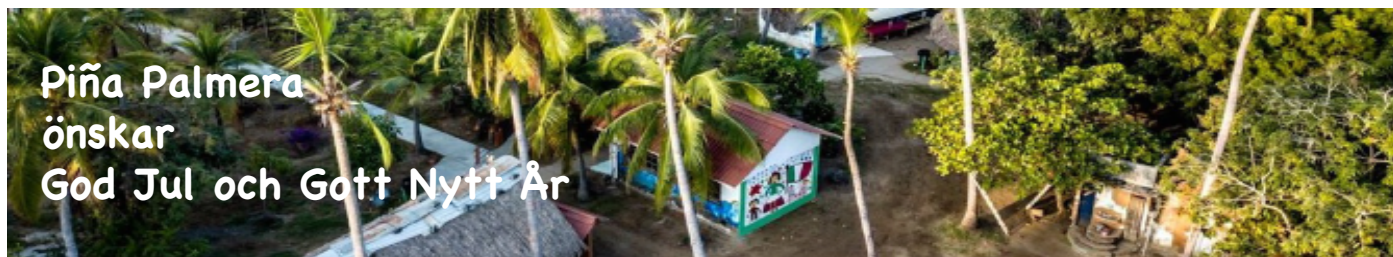
Alexis har tidigare varit på Piña tillsammans med sin pappa under längre perioder för att lära sig grundläggande saker som att sopa, tvätta sina kläder, hjälpa till i köket och sköta sin personliga hygien.

Nu planerar man för att han ska komma till Piña ensam under en vecka för att fortsätta sin träning för att kunna leva ett mer självständigt liv. Han har förskrivning på lugnande mediciner, men ingen lyfter frågan om han har mediciner hemma, och om han I så fall tar den. Jag säger ingenting heller. "Vad ska det bli av honom", suckar farmor och skakar på sitt gråhåriga huvud. En retorisk fråga som ingen kan svara på.

Box 4268

102 66 Stockholm

Föreningens kontaktpersoner

Tag kontakt med aktivister på din ort om du har frågor eller vill veta mer om Föreningen Palmas Vänner

Göteborg

Mario Hernández
Petra Andersson
Emilia Diamantides
goteborg@palmerasvanner.se

Stockholm

Valerie Wigardt
stockholm@palmerasvanner.se

Lund

Anna Arstam
Karin Fältman
lund@palmerasvanner.se

Halmstad

Irmeli Peronius
halmstad@palmerasvanner.se

Linköping

Sara Rydwik
linkoping@palmerasvanner.se

Västerås

Marlene Kaas
vasteras@palmerasvanner.se

Örebro

Ilse Mendez
orebro@palmerasvanner.se

Har vi glömt din ort? Vill du bli en av föreningens kontaktpersoner

Kontakta: Anita Nilsson
Röjning 070-7734543
info@palmerasvanner.se

Vi söker styrelseledarmöter

Vill du eller någon du känner vara aktiv och delta i Föreningen Palmas Vänner styrelse som ledamot och därmed göra en viktig insats för Piña Palmera skulle vi bli mycket tacksamma. Kontakta valberedningen på e-mail valberedningen@palmerasvanner.se och meddela ditt intresse.

Uppdatering av adresser och e-mail

Vi blir också tacksamma om ni meddelar oss ny eller ändrad adress eller e-mail till info@palmerasvanner.se Det är viktigt i vår kommunikation med dig att vi har korrekta och uppdaterade uppgifter så att vår information når fram. Ditt medlemskap är ovärderlig för Föreningen Palmas Vänner och i förlängningen Piña Palmera

Ordförande: Anita Nilsson Röjning
E-mail: info@palmerasvanner.se
Hemsida: www.palmerasvanner.se
Facebook: Föreningen Palmas Vänner
Instagram: palmerasvanner
Medlemsblad: Palmbladet
E-mail: info@palmerasvanner.se
Redaktör: Anita Nilsson Röjning
Layout: Tanja Zamani

 **SVENSK
INSAMLINGS
KONTROLL**

Pg: 901191-7

Bg: 901-1917

Swish: 1239011917